

Desconcert d'ella

Matí. Quatre juliol. Dos mil tretze.
asèptica, professional, freda.
De sobte, un resultat inesperat.
Com un eco funest, interminable,
un mot t'impacta al cap com una bala:
ELA. ¿Ela? Sí, ja ho saps, és la dotzena
Lletra d'un alfabet après d'infant.

Tant de mal pot fer una lletra innocent?
Lambda, Làmed, Lam ¿quina fera tanquen?
No t'ho pots creure! No es tracta de lletres!
Són sigles d'una malaltia terrible:
Esclerosi Lateral Amiotròfica,
amb cognom d'un jugador de beisbol
de curta vida, ni tan sols quaranta,
tan estimat i enyorat pels vells Yankees.

Són presó d'un cervell privilegiat,
d'un geni amb veu sintètica que, ¿saps?
desafiarà pronòstics fatídics
i ben rebel, complirà els setanta-sis.
Però, tu ets tu! ¿Quin serà el teu futur?
Mentre dins teu ressona persistent,
metàl·lica, traïdora, cruel,
una sola paraula: ELA, ELA, ELA, ELA...,

Des del bressol ella et mira amb angouxa,
amb el desconcert de no entendre res...
I tu, que toques fons, saps que només

hi ha un camí: cal continuar vivint.
A trenta de gener del vint-i-dos,
ella en té vuit i ja sap què vol dir ELA,
sense respostes, ans veu al mirall
la teva lluita persistent, la nostra.

Espera'ns a l'illa

Ser o no-ser, aquesta és la qüestió
que dirimia un Hamlet turmentat.
Només un fil invisible
separa la vida de la mort.
Així va ser amb tu, estimat.

Et vaig portar al món i te'n vaig acomiadar,
una cruel realitat. Potser tenia raó el poeta
que feia de la vida un riu que moria a la mar.
No ho sé, perquè ningú no ha tornat
d'aquest viatge que has fet tot sol.

Mentre, a casa, fa dies que el teu cos
ha trobat repòs al jardí que et recorda,
envoltat de tarongers i oliveres,
entre dos oms que t'ombregen a l'estiu
i et custodien a l'hivern.

T'agombola el mestral
que baixa de les muntanyes,
mentre el sol et saluda al matí
i s'acomiada de tu a la posta
amb les darreres llums del dia.

Te'n vas anar massa aviat
i, tanmateix, et vull saber en un lloc feliç.
Potser has viatjat encuriosit
cap a l'illa dels Benaaurats,
i de les Hespèrides has creuat el jardí.

T'imagino trobant l'arbre de la vida,
carregat de pomes d'or.
No cal que en cullis cap, estimat;
les vas conrear totes en vida,
el teu equipatge n'és ben ple.

Flaira el perfum de l'ambrosia
i gaudeix dels cants de les nimfes.
Quan arribis a l'illa, estimat
saluda els estatjats que
van fer camí abans que tu.

En el teu jardí, perfumat pels rosers,
has deixat els teus vestits.
Tu no hi ets però et sentim
ben a prop, eteri, suau,
una brisa que ens travessa el cos.

Espera'ns a l'illa, estimat,
perquè tots hi serem al port
quan sigui l'hora del viatge.
Mentre, saluda'ns al capvespre
en els estels que ens vetllen.

Lament trist sense trompeta

Che farò senza Euridice,
l'ària de Gluck,
compositor i cavaller teutó,
sona i ressona amb insistència:
Che farò, che farò, che farò...

Trist lament d'Orfeu,
profunda desesperació
plorant l'amor perdut
que va cercar al fons
llòbrec de l'Avern.

Què no hauria fet si hagués pogut
fer-li escac i mat a la Desconeguda
amb qui vas jugar partides impossibles:
tres mil dues-centes vuitanta-cinc.
Nou anys de lluita sense treva.

Darrera partida, taules a l'escaquer.
Sense recança l'acompanyes al Port,
on tots hi serem, per cert, on
vels e vents se t'emporten rabent,
mar enllà, vers un horitzó infinit.

Si et pogués seguir, no seria a l'Avern, no.
Ni tan sols al Purgatori, que no et cal.
La teva estela em portaria
al Paradís del poeta, on canta:
nel ciel che più de la sua luce prende.

Amb la teva rialla franca em guiaries
com feu Beatrice amb Dante,
i em diries, tal vegada:
—No pateixis, ara soc llum, radiant entre
l'amor que move il sole e l'altre stelle.